

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. N.**
státní příslušností Afghánská islámská republika
zastoupen Mgr. Liborem Neradem, advokátem
sídlem Sokolovská 22, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017 č.j.: OAM-2083/VL-07-P06-PD3-2005

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž nebyla na žádost žalobce podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. (dále též „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 3, § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., s ust. § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému a ponižujícímu zacházení, čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2004/83/ES a směrnice Rady číslo 2005/85/ES. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgán závažným způsobem porušil své povinnosti vyplývající ze zákona č. 500/2004 Sb. tím, že

nedostatečně zjistil skutkový stav, dostatečně se nevypořádal s žalobcem tvrzenými skutečnostmi a dostatečně si neověřil situaci v zemi původu. Podle žalobce jsou pak zprávy, které správní orgán použil, co do důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepodstatné, když žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 12/2004 ze dne 3. 3. 2004. Dle názoru žalobce nebyly při posuzování možnosti doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb. opatřeny aktuální informace. Zprávy, na které žalovaný odkazoval, byly publikovány před cca 6 měsíci. Přitom je podle žalobce notorií, že území Afghánské islámské republiky se vyznačuje značnou mírou nestability, jak co do teroristických útoků, tak do porušování lidských práv. Také lze podle žalobce důvodně očekávat, že pokud byl dlouhodobě odtržen od místní komunity, patří do velmi rizikové skupiny. Zároveň je vzdělaný a lze u něj předpokládat odpor proti v místě zaběhlým pořádkům.

3. Žalobce je přesvědčen, že jsou splněny podmínky pro doplňkovou ochranu ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. Uvedl, že přes zlepšenou situaci v Afghánské islámské republice jsou na jejím území zcela běžné únosy, nelidské a ponižující zacházení, jak ze strany jednotlivců, tak vojenských či polovojenských jednotek, které narušují bezpečnost státu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a v neposlední řadě na vydané rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za zcela dostatečné. Současně upozornil na skutečnost, že žalobce byl již v roce 2004 po vykonání trestu deportován ze Spolkové republiky Německa do Afghánistánu za násilnou trestnou činnost spáchanou na území Spolkové republiky Německa. Použité informace o zemi původu pak žalovaný v dané věci nepovažuje za rozdílné od právního zástupce žalobce za neaktuální. Obsahem spisových materiálů je také informace z měsíce června 2016, přičemž k různým teroristickým útokům a závažným násilnostem dochází i v zemích s vysokými demokratickými standardy (Francie, Belgie, SRN...) a je podle žalovaného velmi obtížné těmto zabránit či předcházet. K poukazu na vzdělanost žalobce žalovaný uvedl, že v Afghánistánu žije tisíce vzdělaných osob, nikoli pouze žalobce. Žalovaný rovněž poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva v případě H. a B. vs. Velká Británie a na skutečnost, že v prosinci 2016 byla ze SRN deportována zpět skupina 34 občanů pocházejících z Afghánistánu. Dle názoru žalovaného nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech a žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
5. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Při jednání konaném dne 21. 6. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Pokud jde o věc samotnou správní spis obsahuje tyto podstatné dokumenty: žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 2. 5. 2016, protokol o pohovoru k žádosti žalobce o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany ze dne 12. 9. 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké

Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98858/2015-LPTP ze dne 01. 7. 2015, Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN č. A/70/775 – S/2016/218 o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 7. 3. 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 19. 4. 2016, Informace EASO o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Freedom House 2016 – Afghánistán ze dne 7. 6. 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017, č.j.: OAM-2083/VL-07-P06-PD3-2005.

8. Ze správního spisu je pak dále zřejmé, že rozhodnutím ze dne 2. 12. 2010 č.j. OAM-2083/VL-07-K03-R2-2005 byla žalobci udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu na dobu 12 měsíců. Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobci následně opakovaně prodloužena. K udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě žalobce přistoupeno z důvodu probíhajícího konfliktu v zemi původu žalobce. Správní orgán konkrétně shledal, že by ve vlasti mohl být ohrožen život či lidská důstojnost žalobce z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dne 12. 9. 2016 byl se žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany, kde žalobce uvedl, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá proto, neboť chce žít na území České republiky, kde má přítelkyni, práci, pobyt. Nic špatného neudělal, má čistý trestní rejstřík, v současné době pracuje pro Českou poštu a na území České republiky se mu daří. V Afghánistánu dle jeho tvrzení není práce, je tam válka. Před svým odchodem z vlasti žil v Kábulu, pobýval rovněž v Pákistánu, kde měl tetu. V případě návratu do vlasti mu hrozí šikana ze strany Afghánců, možná by jej i zabili, neboť již neovládá tamní jazyk. Na území Afghánistánu nemá žádné rodinné příslušníky, možná nějaké vzdálené příbuzné, má pouze tetu v Pákistánu, se kterou není v kontaktu. Jeho rodiče žijí v Německu. Dle názoru žalobce mu v Afghánistánu hrozí ztráta života, někdo ho může zabít nebo tam může vybuchnout bomba. Nové skutečnosti, ani doložit dokumenty či materiály na podporu svých tvrzení nechtěl. Rozhodnutím žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 10. 1. 2017 č.j.: OAM-2083/VL-07-P06-PD3-2005 nebyla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana prodloužena.

9. Soud posoudil předmětnou věc takto:

10. Dle § 53a odst. 4 azylového zákona *osoba používající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba používající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž jej doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby používající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana v případě, že osobě používající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba používající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
11. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2013 č.j. 6 Azs 15/2013-35 navíc plyne, že „Jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vyjdou

najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.“

12. Ze zákonného ustanovení a judikatury správních soudů tak plyne, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany musí správní orgán posoudit, zda žadateli hrozí i nadále vážná újma dle § 14a zákona o azylu a v případě, že vyjdou najevo nové skutečnosti, musí být posouzeno, zda nezakládají důvod pro udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána.
13. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán závažným způsobem porušil své povinnosti vyplývající ze správního řádu tím, že nedostatečně zjistil skutkový stav, dostatečně se nevypořádal s žalobcem tvrzenými skutečnostmi a dostatečně si neověřil situaci v zemi původu. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, když při posuzování žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany vycházel především jednak z obsahu samotné žádosti žalobce, ze skutečností, které žalobce uvedl do protokolu o pohovoru ze dne 12. 9. 2016 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu. Konkrétně správní orgán vycházel ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13. dubna 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. dubna 2016, Informace MZV ČR ze dne 1. července, Informace Valného shromáždění-Rady bezpečnosti OSN o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 7. března 2016, Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, vybrané kapitoly, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 19. dubna 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 z 27. ledna 2016, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016-Afghánistán ze dne 1. června 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 z 24. února 2016. Co z jednotlivých zpráv a informací zjistil, pak uvedl na str. 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Mimo jiné správní orgán konstatoval, že „...nepopírá, že v Afghánistánu dochází i v současné době v některých lokalitách k bezpečnostním incidentům, ostatně jako v řadě dalších zemí, včetně jednotlivých států Evropské unie, které souvisí s aktuální bezpečnostní situací ve světě, zároveň však zdůrazňuje, že tyto incidenty se uskutečňují již pouze na dílčích a omezených místech a v oblastech, které nejsou pod plnou kontrolou centrální afghánské vlády, a nejedná se tudíž již o celoplošně rozšířené nerozlišující násilí, které by postihovalo celé území Afghánistánu jako v době, kdy byla dotyčnému doplňková ochrana udělena, respektive do současné doby prodloužována. Správní orgán dále uvádí, že právě oblast Kábulu, odkud jmenovaný pochází a žil v ní i před svým posledním odchodem z vlasti, patří v současné době k nejbezpečnější oblasti v rámci celé země, do které se ve značných počtech i dobrovolně vrací afghánští uprchlíci, nucení odejít v dřívějších letech z bezpečnostních důvodů nejen z této oblasti, ale i z Afghánistánu jako takového. Žadatel přitom dle správního orgánu neuvedl naprosto žádný důvod, proč právě v jeho konkrétním případě by tento návrat do země jeho původu nemohl být možný.“
14. Správní orgán shrnul veškeré informace, které žalobce v rámci správního řízení uvedl, přičemž dále konstatoval, že třebaže nebyl schopen v době posuzování žádosti

žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyloučit přímé a bezprostřední ohrožení žalobce vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu právě na základě ohrožení vyplývajícího z vnitřního ozbrojeného nebo mezinárodního konfliktu, v současnosti lze na základě aktuálních informací o zemi původu konstatovat, že se situace v Afghánistánu již nedá pokládat za stav celoplošně rozšířeného vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož jsou ozbrojené střety omezené na konkrétní lokality, které nejsou pod plnou kontrolou centrální vlády, a lze tedy konstatovat, že v této souvislosti žalobci skutečné nebezpečí vážné újmy na celém území Afghánistánu bez výjimky nehrozí. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že v konkrétním případě žalobce o prodloužení doplňkové ochrany již pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, a v případě jeho návratu do vlasti mu v této souvislosti již nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí. Soud se pak se závěry žalovaného ztotožňuje. Rovněž pak se městský soud ztotožňuje se správním orgánem v tom, že žalobcem uvedené důvody a to, že je žalobce v České republice integrován, má zde přítelkyni, práci, čistý trestní rejstřík a dobře se mu daří, nelze podřadit žádnému z ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu a na jejich základě přistoupit k dalšímu prodloužení doplňkové ochrany žalobci. Žalobcem uvedené skutečnosti nejsou relevantní z hlediska řízení ve věci mezinárodní ochrany a tudíž ani v případě prodloužení již udělené doplňkové ochrany.

15. Pokud jde pak o námitku žalobce, že v jeho případě nebyly opatřeny při posuzování situace v zemi původu informace aktuální, má soud za to, že správní orgán si pro danou věc shromáždil dostatečné informace o zemi původu, konkrétně citované na str. 2 až 5 napadeného rozhodnutí. Jedná se o relativně velké množství podkladů, přičemž jednotlivé zprávy jsou z různých zdrojů (českých i zahraničních), dostatečně aktuální, když žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany je ze dne 2. 5. 2016, napadené rozhodnutí je z 10. 1. 2017 a spis obsahuje podklady vypovídající o stavu v roce 2015 i 2016.
16. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tedy zřejmé, které skutečnosti byly jeho podkladem i jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Rovněž je zřejmé, proč žalovaný žalobci doplňkovou ochranu neprodloužil. Žalovaný své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci dostal. Stejně tak žalovaný neporušil § 68 odst. 3 správního řádu, když ve svém odůvodnění uvedl všechny úvahy, kterými se řídil.
17. Pokud jde o výčet nejrozumnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (§ 50 odst. 2, 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému a ponižujícímu zacházení, čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2004/83 a směrnice Rady číslo 2005/85/Es), nelze tento výčet považovat za žalobní body. K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. června 2018

JUDr. Marcela Rousková
Samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.